

Peter Karpinský

AKO SME
S ŤUKŤUKOM
ŤUKŤUKOVALI

nakreslila Martina Matlovičová

Peter Karpinský

AKO SME
S
ŤUKŤUKOM
ŤUKŤUKOVALI

ilustrovala
Martina Matlovičová

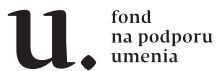
slovart

Text © Peter Karpinský 2018

Illustrations © Martina Matlovičová 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018

Publikáciu z verejných zdrojov podporil
Fond na podporu umenia

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-3491-3

OBSAH

9

**Ako mi v byte strašilo
a ako som spoznal Ťuktuka**

15

**Ako sa Ťuktuk chcel stať slávnym
a ako začal pučať**

22

**Ako sme upratovali a ako nám
v izbe rozkvitla záhrada**

31

**Ako Ťuktuk pomáhal
a ako majster hodinár smútil**

39

**Ako sme mali tichú
domácnosť a ako sa Ťuktuk
skamarátil s rybičkami**

47

**Ako sme chytali muchy
a ako si Ťuktuk robil železné zásoby**

55

Ako som si kúpil nové topánky
a ako Ťuktúk krotil divú zver

62

Ako som bol prepracovaný
a ako sme nešli k moru

69

Ako som mal oslavovať
a ako sme zabúdili

75

Ako som ochorel a ako Ťuktúk
usporiadal večierok

81

Ako sme mali hosťa
a ako Ťuktúk pišťal

86

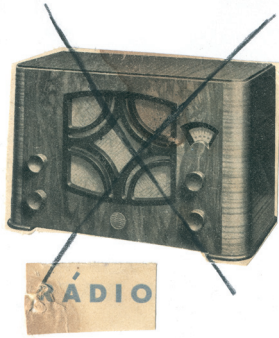
Ako sme nútili Vianoce, aby prišli,
a ako sme potom spievali

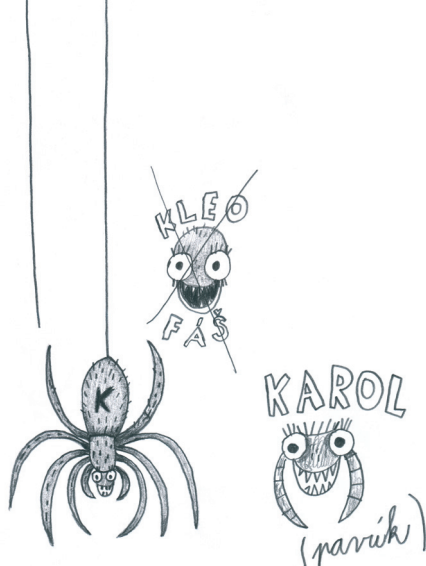

93

Ako som napísal koniec
a ako sa to nekončí

Ako mi v byte strašilo a ako som spoznal Ťuktuka

Myslím, že všetko zavinil dážď. Pršalo už tretí deň a pre obrovské kvapky, ktoré padali z oblohy, nik nemohol vystrčiť na ulicu ani nos. Celý svet akosi zošedivel. Šedivé boli chodníky, cesty, obchody i domy, skrátka celé mesto. Všetko smútilo. Dokonca aj kaktusom od žiaľu povädli listy, a to už je čo povedať, pretože kaktusy žiadne listy nemajú.

Ja som sa tiež cítil úplne nanič. Bezradne som sa rozhliadol po smutnom byte a pohľad mi padol na noviny.

Hneď som si nalistoval predpoveď počasia a začal som čítať: „Zajtra, pozajtra aj celý budúci týždeň bude pršať a pršať a pršať...“ Radšej som noviny rýchlo zavrel, aby som sa v toľkej vode neutopil. Potom som len tak sedel a znudene sa pozeral von oknom, von na prázdnu mokrú ulicu.

Bol som doma sám. Spoločnosť mi robil iba Karol. Ale ten nebol človek, Karol bol veľký pavúk, ktorý si uplietol pavučinu v kúte mojej izby.

„To je nuda, čo?“ prihovoril som sa mu, no Karol mlčal a usilovne si opravoval sieť.

Cítil som sa strašne. Rád by som si zapol aspoň televízor alebo rádio, no nemohol som. Sused Klofák, ktorý býva podo mnou, by sa ihneď prišiel sťažovať, že ho ruším.

„Ach,“ vzdychol som si.

„Ach,“ ozvalo sa odrazu za mnou. Obzrel som sa. Žeby to bol Karol? Asi nie. Karol je síce veľmi solídny pavúk, tká fantastické siete, ale rozprávať sa zatiaľ nenaučil. Kto teda vzdychal? Možno ozvena. Skúsil som to ešte raz: „Ach.“

„Ach,“ ozvalo sa znovu. Ak to povedala naozaj ozvena, tak teraz sedí v mojej kuchyni. Po špičkách, aby som ju nevyplašil, som sa k nej chcel prikradnúť. Horel som od zvedavosti, ako vyzerá, ešte nikdy som totiž žiadnu ozvenu nevidel. Možno, keby mi tá ozvena bola sympatická, mohli by sme sa aj skamarátiť.

Opatrne som vošiel do kuchyne, ale tá, na moje veľké prekvapenie zívala prázdnotou. Iba na stole ležal olúpaný pomaranč, no ten ma teraz nezaujímal. Pochybujem, že by to vzdychal on. Nazrel som ešte do spálne, ani tam sa však ozvena neskrývala. Asi sa mi to všetko iba zdalo. Vrátil som sa späť do obývačky a znovu som sa zahľadel na kvapky stekajúce po obluku. Z dlhej chvíle som ich začal počítat: prvá, druhá, tretia, štvrtá, piata, šiesta, siedma..., a keď som bol asi pri päťdesiatej, opäť som čosi začul. Akési tiché kroky. Ťap-ťap-ťap-ťap. Po mojej kuchyni sa niekto prechádzal!

Nie som nijaký bojko. Nebojím sa tmy ani pavúkov, no teraz sa mi roztriasli kolená. Napriek tomu som sa hrdinsky opýtal: „Je-je-je-je t-t-tam n-n-nieкто?“ Nik mi neodpovedal, a dokonca aj kroky na chvíľu stíchli. Už som sa však nenechal oklamať, vedel som, že v mojej kuchyni niekto je. V mojej kuchyni možno straší!

Spomínam si, že takmer pred mesiacom sa u mňa doma začali diať prapodivné a hrôzostrašné veci: Televízor sa zapínal a vypínal úplne sám, z komory sa mi strácali pomaranče a sladkosti a po večeroch sa z kúta obývačky ozývalo čudné ťukanie. Asi takéto: ťuk-ťuk, ťuk-ťuk. Bříf. Určite tu straší! Ale kto? Alebo čo? Možno nejaký sídliskový upír či bezhlavý nájomník, možno duch domovníka alebo akási vesmírna príšera. Mal by som zavolať políciu. Už-už som na telefóne vyťukával policajné číslo,

keď mi napadlo - čo im vlastne poviem?! - „Dobrý deň, páni policajti, mám doma strašidlo. Rýchlo ho podte zatknúť.“ Ved' sa mi vysmejú. Nie, nie, nikam volať nebudem. To strašidlo musím dostať sám!

V kuchyni sa opäť ozvali tiché kroky. Ťap-ťap-ťap... Bolo to ako z hororu. Tie kroky sa blížia ku mne, do obývačky! Už ich počuť z chodby!! Ach, aká hrôza!!! Pre istotu som sa radšej rýchlo skryl za kreslo. Ťap-ťap-ťap-ťap. Kroky sa neustále približovali. Už boli celkom, celkom blízko... Opatrne som vyzrel z úkrytu a od ľaku som takmer omdlel. Na stene oproti mne som totiž zbadal obrovský tieň toho strašidla. Tieň bol velikánsky, vyzeral desivo a pomaličky sa plazil ku mne. Mohol byť odo mňa tak na tri kroky, keď...

„Áááááá!“ zajačal som.

„Áááááá!“ zajačal aj netvor.